

2. KAPITOLA

Vězeň

Seděl hodiny na jednom místě, alespoň se mu to tak zdálo, v tmavé sklepní kobce s malým zamřížovaným okénkem ven do ulice, odkud byl slyšet oslavný ryk vojáků a nárek obyvatel města. Venku byla tma a ulice města ozařoval požár střech vypalovaných domů.

„Prokletí lidé! Měl jsem to vědět! Jistě, to ten zatracený generál a já mu ještě naservíruji celé město na zlatém podnose!“ procedil našťvaně elfský velitel mezi zuby. Pak rychle vstal a šel vyzkoušet pevnost mříží a dveří, jestli by se nenašla alespoň malá možnost k útěku.

„Tudy cesta nevede,“ pomyslel si, když usedal unaven zpátky na studenou zem v rohu kobky. Seděl bez hnutí další nekonečné minuty a přemítal o svém budoucím osudu. Do kobky pronikal sklepním okýnkem jen závan spáleniny, který jako by připomínal jeho dnešní nezdar.

Cítil, jak mu těžknou ruce a nohy po námaze z dnešní bitvy a zároveň s tím ho zaplavil pocit vzteku. Zuřil. Jak mu tohle mohl Mórúnven udělat? A proč? Byli přátelé, anebo si to aspoň myslel. Roky spolu putovali a bojovali bok po boku, nejednou mu zachránil holý život a on se mu takto odvděčí? Měli jsme přece dohodu. Já pro něj dobudu město, které už tak dlouho neúspěšně obléhal, aby ušetřil životy svých mužů, a on mě na oplátku učiní jeho správcem a fonorským vazalem. Hněv s ním cloumal, až zatnul ruce v pěst a zbělaly mu na nich klouby. Nejraději by do něčeho praštil, nejlépe do samotného Mórúnvena. Ale co mohl asi tak dělat? Seděl tady na studené podlaze. O všechno ho připravili v jediném okamžiku. Odplivl si. Potřeboval vymyslet co dál, ale hořká pachut' zrady ho neopouštěla.

